

8. Науково-практичний коментар до Закону України “Про адміністративні послуги” / За заг. ред. В. П. Тимошука. – К.: ФОП Москаленко О.М. – 392 с.
9. Про адміністративні послуги : Закон України : від 6 верес. 2012 р. № 5203-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 32. – Ст. 409.
10. Про благодійну діяльність та благодійні організації : Закон України : від 5 лип. 2012 р. № 5073-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 25. – Ст. 252.
11. Про громадські об’єднання : Закон України : від 22 бер. 2012 р. № 4572-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 1. – Ст. 1.
12. Про державну реєстрацію актів цивільного стану : Закон України : від 1 лип. 2010 р. № 2398-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 38. – Ст. 509.
13. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців : Закон України : від 15 трав. 2003 р. № 755-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 31-32. – Ст. 263.
14. Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні : Закон України : від 16 лист. 1992 р. № 2782-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 1. – Ст. 1.
15. Про затвердження Положення про Державну реєстраційну службу України : Постанова Кабінету Міністрів України : від 2 лип. 2014 р. № 219 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 54. – Ст. 1446.
16. Про інформаційні агентства : Закон України : від 28 лют. 1995 р. № 74/95-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 13. – Ст. 83.
17. Про інформацію : закон України : від 2 жовт. 1992 р. № 2657-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 650.
18. Про Кабінет Міністрів України : Закон України : від 27 лют. 2014 р. № 794-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 22. – Ст. 222.
19. Про кредитні спілки : Закон України : від 20 груд. 2001 р. № 2908-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 15. – Ст. 101.
20. Про міжнародні договори України : Закон України : від 29 черв. 2004 р. № 1906-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 50. – Ст. 540.
21. Про невідкладні заходи щодо прискорення здійснення економічних реформ : Указ Президента України : від 12 черв. 2013 р. № 327/2013 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 46. – Ст. 1633.
22. Про політичні партії в Україні : Закон України : від 5 квіт. 2001 р. № 2365-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 23. – Ст. 118.
23. Про Положення про порядок підготовки та внесення проектів актів Президента України : Указ Президента України : від 15 лист. 2006 р. № 970/98 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 47. – Ст. 3123.
24. Про професійних творчих працівників та творчі спілки : Закон України : від 7 жовт. 1997 р. № 554/97-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 52. – Ст. 312.
25. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: [підручник] /О.Ф. Скакун; [пер. з рос.]. – Х. :Консум, 2006. – 656с.
26. Скакун О. Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс) : [підручник; видання 2-е, перероблене і доповнене] / О. Ф. Скакун. – Харків : Еспада, 2009. – 752 с.
27. Сучасна правова енциклопедія / О. В. Зайчук, О. Л. Копиленко, В. С. Ковальський [та ін.]; за заг. ред. О. В. Зайчука ; Ін-т законодавства Верховної Ради України. – 2-ге вид., перероб. і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 408 с.
28. Юридична енциклопедія : В 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К. : “Укр. енцикл.”, 1998. – . – Т. 4 : Н – П. – К. : Вид-во “Юридична думка”, 2002. – 720 с.

Козачук Д.А.,
доцент кафедри адміністративного та фінансового права
Національного університету «Одеська юридична академія»,
кандидат юридичних наук

ДО ПИТАННЯ СТРУКТУРИ АДМИНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ

В статті досліджуються підходи до визначення елементів структури адміністративного процесу, який розглядається з точки зору судочинського підходу, характеризується система адміністративного процесу.

Ключові слова: адміністративний процес, адміністративне судочинство, провадження в адміністративному суді, стадія адміністративного судочинства, структура адміністративного процесу.

В статье исследуются подходы к определению элементов структуры административного процесса, который рассматривается с точки зрения судебного подхода, характеризуется система административного процесса.

Ключевые слова: административный процесс, административное судопроизводство, производство в административном суде, стадия административного судопроизводства, структура административного процесса.

The article examines approaches to defining the structural elements of the administrative process, which is considered in terms of sudochynskoho approach is characterized by a system of administrative procedure.

Keywords: administrative procedure, administrative proceedings, proceedings before the administrative court, administrative proceedings stage, the structure of the administrative process.

Актуальність проблематики. Адміністративний процес – це складне правове явище, що являє збій нормативний еталон, ідеальну модель, сукупність певних ознак, методів, видів, правил і, як будь-яка ідея – принципів, він має свою систему і структуру, інформаційно-нормативну природу [19, с. 41]. Розмежування структури і системи часто проводять в дослідженнях, присвячених вивченню адміністративного процесу в широкому трактуванні [14, с. 219], в той час, як його вузьке тлумачення, згідно з яким адміністративний процес приводиться у відповідність із традиційними судовими процесами, залишається малодослідженою сферою з точки зору з'ясування його системи і структури.

Як свідчать численні зміни, внесені до КАС України, поступово сфера адміністративного процесу розширюється, законодавець намагається передбачити особливості розгляду і вирішення справи для все нових видів публічно-правових спорів, розширюється і сама юрисдикція адміністративних судів. Відтак, структура адміністративного процесу ускладнюється, що потребує уваги до визначення його елементного складу та загальних принципів структурування.

Ступінь наукової розробки. Вивчення структурної будови адміністративного процесу ґрунтується на досягненнях представників загальної теорії права, філософії, теорії систем: П.К. Анохіна, Л. фон. Берталанфі, І.В. Бенедика, В.І. Горшеньова О.Г. Даниляна, С.А. Кудж, Н.С. Манової, І.М. Погєбного, В.І. Свідєрського, М.В. Цвіка та ін. Враховуючи те, що адміністративний процес у статті розглядається виключно з точки судочинського підходу, надзвичайно важливими є напрацювання фахівців у галузі цивільного, кримінального процесуального права, зокрема, В.В. Вапнярчука, В.В. Комарова, В.І. Тєртишнікова, М.Й. Штефана. Стосовно визначення структури власне адміністративного процесу, слід зазначити, що це питання висвітлюється переважно у навчальній і навчально-методичній літературі, а його наукове осмислення знайшло своє відображення лише в окремих публікаціях П.В. Вовка, В.М. Бєвзенка, О.В. Джафарової, А.Т. Комзюка, О.В. Кузьменко М.А. Лапіної, Р.С. Мельника, Ю.С. Пєдька.

Метою статті є визначення критеріїв структурування адміністративного процесу як різновиду судового процесу, виокремлення його елементів та принципів їх впорядкування.

Виклад матеріалу. Система – це об'єктивна єдність закономірно пов'язаних один з одним предметів, явищ, а також знань про природу і суспільство [22, с. 543]; комплекс елементів і їх властивостей, взаємодія між якими призводить до появи якісно нової цілісності. У системі, яка є органічним цілим, елемент визначається, насамперед, за його функціями як мінімальна одиниця, здатна до відносно самостійного існування і виконання певної функції [8, с. 156]. Саме з такою функціональною характеристикою

пов'язано уявлення про активність, самостійність елемента в системі, і ця активність розглядається як одна з найважливіших його характеристик.

Якщо система – це цілісність, яка складається з частин, з'єднання безлічі елементів, що знаходяться у відносинах і зв'язках один з одним, яке утворює певну єдність, то структура – це внутрішній устрій, будова [16, с. 652]. Структура відбиває упорядкованість внутрішніх і зовнішніх зв'язків об'єкта, що забезпечують його стійкість, стабільність, якісну визначеність [20, с. 64]. При цьому, структурні зв'язки різного роду пронизують всі процеси, які відбуваються в системних об'єктах.

Говорячи про адміністративний процес як цілісне системне явище, необхідно охарактеризувати його структуру і виділити базові елементи. Традиційно в якості елементів структури будь-якого юридичного процесу виділяють: провадження, стадії, рідше – процесуальний режим [10, с. 384].

На жаль, сьогодні мало наукових досліджень присвячено безпосередньо проблеми структури адміністративного процесу, визначеного згідно судочинського підходу, тому, є необхідність звернутися до досвіду дослідників інших судових процесів. Фахівці у галузі цивільного процесу відзначали, що структурно цивільне судочинство є 1) системою судових проваджень, які виокремлюються з точки зору предметного (звичайне, наказне, окреме) і функціонального (за судовими інстанціями) спрямування [13, с. 163]; 2) логічною і функціональною послідовністю дій, які відображають характер взаємозв'язку суб'єктів, обумовлений специфікою даної категорії юридичних справ (сукупність проваджень і стадій) [21, с. 12];

Незважаючи на наявність широкого спектра поглядів на проблему визначення структурних елементів судочинства, на наш погляд, слід брати до уваги обґрунтовану і поширену думку про те, що процесуальні провадження відображають предметну характеристику процесу і є визначальним елементом в його структурі, а процесуальні стадії являють собою динамічну характеристику процесу. Саме на цій платформі сучасні дослідники кримінального процесу формують його пореформенну систему. Так, В. Вапнярчук стверджує, що кримінальний процес є концептуальною системою, особливості будови структур цілком правомірно застосувати і до особливостей співвідношення елементів структури кримінального процесу: проваджень і стадій. На підставі цього вчений робить висновок, що поняття «провадження» і «стадія» співвідносяться між собою як якісні статична і динамічна характеристики процесу відповідно, які можуть взаємоперетинатися, характеризувати процес, але не вичерпують один одного [5, с. 221].

Такий похід, на наш погляд, дозволяє найбільш точно охарактеризувати структуру адміністративного процесу. Безумовно, адміністративний процес є не тільки сукупністю дій з розгляду і вирішення адміністративних справ, а їх системою. Процесуальні дії, що здійснюються суб'єктами процесу, залежно від їх цілей і змісту групуються в процесуальні стадії, що й відображає його динаміку. При цьому, саме адміністративний процес з часом ускладнюється, з'являються нові провадження, зокрема, несповне провадження, скорочене провадження [7]. Це свідчить про формування структури адміністративного процесу, аналогічної структурі цивільного процесу, в якому присутні підсистеми двох рівнів.

Крім визначення принципів побудови структури адміністративного процесу, також необхідно звернути увагу на проблему конструювання структури

адміністративного процесу і обрати з існуючого різноманіття підходів той, що найбільш точно відображає його специфіку.

Серед вчених-процесуалістів немає єдності в питанні про перелік стадій адміністративного процесу. Існують дві найбільш поширені точки зору на зазначену проблему. Прихильники першої точки зору виділяють стадії адміністративного процесу шляхом групування процесуальних дій в суді першої інстанції, без аналогічної градації для проваджень з перегляду судових рішень [12, с. 21-22; 3, с. 42]. Інші вчені пов'язують стадійність адміністративного процесу виключно з відповідними судовими інстанціями [18, с. 182]. Різниця між цими підходами полягає в значенні прийняття постанови, якою закінчується судовий розгляд адміністративної справи [9, с. 259].

«Циклічність» судового процесу звертала на себе увагу багатьох дослідників. Так, С.В. Вовк припустив наявність в адміністративному судочинстві трьох стадій: 1) розгляд і вирішення справи по суті; 2) перевірка законності та обґрунтованості прийнятого рішення; 3) звернення рішення до виконання [6, с. 15]. Виділені стадії відносяться до всіх видів судових адміністративних проваджень, а кожна стадія має три фази (підстадії) розвитку, які послідовно змінюють одна одну: 1) відкриття провадження – з розгляду і вирішення справи, щодо перевірки законності та обґрунтованості винесеного у ній рішення, за зверненням рішення до виконання; 2) підготовка: до розгляду справи та її рішенням, до перевірки законності та обґрунтованості винесеного у ній рішення, до звернення рішення до виконання; 3) рішення по суті – розгляд та вирішення справи, перевірка законності та обґрунтованості рішення, звернення рішення до примусового виконання [6, с. 16]. Такої ж походу дотримується і О.В. Джафарова, О.П. Рябенко однак, жоден із зазначених авторів не пояснює, що стало критерієм виділення цих стадій [9, с. 260; 2, с. 23].

Таким чином, проблема в конструюванні адміністративного процесу полягає у невизначеності понять «стадія» і «провадження», в різних підходах до їх співвідношенню, як на теоретичному рівні, так і в законодавстві. Саме ця невизначеність призводить до того, що деякі дії суду і учасників процесу «випадають» з наведених підходів до структури адміністративного процесу. Отже, є необхідність в аналізі понять «процесуальна стадія» і «провадження».

Стадії є загальновизнаною ознакою юридичного процесу. На тлі використання різноманітних термінів, які відображають структурні елементи юридичного, в тому числі і судового процесу, значним внеском стало дослідження І.В. Бенедик, який підкреслив відображення динаміки юридичного процесу в його стадіях [4, с. 98]. Вчений запропонував ввести єдиний термін «стадія», який дозволить зробити понятійний апарат юридичної науки чіткішим. При цьому, стадії юридичного процесу розмежовувалися на логічні (послідовність здійснення певних груп однорідних інтелектуально-вольових операцій з нормами права) і функціональні (комплекс взаємопов'язаних дій та операцій, що закінчуються прийняттям того чи іншого акта). Наступним структурним елементом процесу І.В. Бенедик вважає відносно відокремлену частину стадії, яка покликана вирішити найближчу конкретну мету (етап). Найменшою (неподільною) частиною процесу є процесуальна дія, яка виступає елементом, що становить структуру етапу. І етап, і процесуальна дія повинні служити завданням однієї конкретної стадії, інакше вони не будуть її елементами [11, с. 98].

Саме це трактування стало найбільш поширеним і використовується багатьма представниками процесуальних галузей права. Отже, найчастіше стадію юридичного

процесу представляють як сукупність однорідних процесуальних дій учасників процесуальних правовідносин, здійснюваних протягом певного періоду часу для досягнення єдиної конкретної процесуальної мети. Її визначають як динамічну, відносно замкнуту сукупність закріплених чинним законодавством способів, методів, форм, які виражають або визначають чітко і неухильне здійснення процедурно-процесуальних вимог, що характеризують просторово-часові аспекти процесуальної діяльності і забезпечують логіко-функціональну послідовність здійснення конкретних дій, спрямованих на досягнення остаточного, матеріально обумовленого правового процесуального результату [3, с. 43]. Ознаками стадій називають: 1) внутрішню структурованість; 2) єдність конструктивних елементів у рамках локальної мети провадження; 3) логічну і часову послідовність; 4) офіційне закріплення підсумкового результату в процесуальному документі [11, с. 326].

Стадію провадження розуміють як його порівняно самостійну частину, що, поряд з його загальними завданнями, має властиві тільки їй завдання, документи та інші особливості. Існує думка і про те, що стадіями провадження є послідовні етапи цієї діяльності, завершується шляхом прийняття процесуального документа, в якому в концентрованій формі показані результати певних процесуальних дій [1, с. 155].

Враховуючи думки учених щодо сутності стадій, зазначені вище ознаки можна доповнити наступними положеннями про те, що стадія: 1) є порівняно самостійною частиною провадження; 2) спрямована на досягнення певної мети; 3) виконує власні завдання, але в межах загальних завдань всього провадження; 4) відрізняється власним колом суб'єктів [17, с. 326].

На підставі сформульованих ознак можна визначити поняття стадії адміністративного процесу. Стадією адміністративного процесу є порівняно самостійна частина, що має внутрішню структуру, елементи якої послідовно і логічно об'єднані в часі, спрямована на досягнення мети і вирішення власних завдань, але в межах загальних завдань всього процесу, і підсумковий результат якої закріплюється у процесуальному документі, що має офіційний характер. Стадії адміністративного процесу послідовно розташовані і являють собою логічно побудовану систему дій, пов'язаних із застосуванням норм адміністративного процесуального права.

Провадження також розглядається як структурний елемент процесу, але цей термін вживається в процесуальному законодавстві досить часто і несистематизовано. Так, аналізуючи норми КАС України, можна виділити кілька значень, в яких використовується термін «провадження»: 1) провадження, як найбільш загальний термін співрозмірний з процесом у цілому (адміністративне судочинство); 2) провадження як частина процесу (провадження в суді першої, апеляційної, ... інстанції); 3) провадження як стадія процесу (наприклад, підготовче провадження); 4) провадження як форма розгляду справи (письмове провадження); 5) провадження як сукупність документів (втрачене провадження, при цьому слід відзначити, що саме щодо втраченого провадження нівелюється його динамічна природа).

Серед найбільш поширених думок щодо природи провадження як категорії юридичного процесу, можна відзначити думку Н.С. Манової, яка вважає, що рух справи означає не тільки його перехід по стадіях, але й перехід з одного в інший якісний стан, що обумовлюється таким комплексним утворенням, як провадження [15, с. 5]. Тобто, автор розглядає стадію як кількісну характеристику процесу, а провадження – як його якісну характеристику. В. Вапнярчук розглядає провадження і

стадії в їх нерозривній єдності: «провадження та стадії – це єдине явище, але взяте зі своєї статичної, змістовної сторони (провадження як елемент «функціональної послідовності») або динамічної, формальної сторони (стадія як елемент «логічної послідовності»). Інакше кажучи, і провадження, і стадії – це, фактично, єдине явище – частина процесу, але яке досліджується з різних ракурсів, це дві сторони одного явища [5, с. 220].

В.В. Комаров визначає провадження специфічною конструкцією, що відображає предметну характеристику цивільного процесу з точки зору матеріально-правової природи розглядуваних справ, специфіку доведення фактів як юридико-фактологічної основи справи і результатів розгляду справи, які відображаються в процесуальних актах-документах [13, с. 168]. Цей похід узгоджується з раніше обґрунтованою тезою Ю.К. Осипова, який стверджував, що провадження цивільного судочинства складають самостійні правозастосовні цикли, а стадії застосування норм процесуального права – є етапами правозастосовної діяльності в межах відповідного правозастосовного циклу, його частини, відокремлені в часі [17, с. 42].

Висновок: Різноманітність поглядів на структурування адміністративного процесу є досить широким, але кожен із запропонованих підходів має свої «слабкі місця». Проблеми визначеності структури адміністративного судочинства не в останню чергу пов'язані із несистемністю використання термінології, яка має однотипно сприйматися щодо всіх судових процесів на загальнотеоретичному рівні. Як уявляється адміністративний процес слід розглядати як систему, що складається із двох підсистем первинну і вторинну. При цьому, первинна підсистема адміністративного процесу характеризується спеціальною формою розгляду справи і структурно складається із процесуальних проваджень. Вторинна підсистема відображує рух справи, який має циклічний характер і структурно складається із процесуальних стадій.

Список використаних джерел:

1. Адміністративна юстиція: європейський досвід і пропозиції для України : підручник. / І.Б. Коліушко, Р.О. Куйбіда. – К. : Факт, 2003. – 370 с.
2. Адміністративне судочинство: навчальний посібник / за ред. професора О.В. Рябенко. – Х., 2014. – 303 с.
3. Адміністративний процес України : навчальний посібник / Комзюк А.Т., Бевзенко В.М., Мельник Р.С. – К.: Прецедент, 2007. – 395.
4. Бенедик И.В. Стадии в юридическом процессе: общетеоретические исследования. – Х., 1986. – 174 с.
5. Вапнярчук В. Щодо поняття кримінального процесу та його внутрішньої структури // Вісник Національної академії правових наук України. – № 4 (75). – 2013. – С. 219-225.
6. Вовк П.В. Захист прав, свобод та інтересів громадян в адміністративних судах першої інстанції : автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук: спеціальність 12.00.07. – О., 2009. – 20 с.
7. Гончар И. Об институте сокращенного производства в административном процессе // <http://www.cpk.ua/ru/publications/full/64>
8. Данилян О.Г. Философия: учебник. – М., 2013. – 370 с.
9. Джафарова О.В. Судовий адміністративний процес: поняття та його структура // Форум права, 2011. – № 1. – С. 256-260.
10. Загальна теорія держави і права : підручник / М.В. Цвік, О.В. Петришин, Л.В. Авраменко та ін. ; за ред. М.В. Цвіка, О.В. Петришина. – Х. : Право, 2009. – 573 с.
11. Кузьменко О.В. Адміністративна юстиція в Україні : навчальний посібник. – К. : Атіка, 2007. – 561 с.
12. Курс адміністративного процесуального права України: підручник / С.В. Ківалов, І.О. Картузова, А.Ю. Осадчий. – О.: Фенікс, 2014. – 438 с.
13. Курс цивільного процесу : підручник / за ред. проф. В.В. Комарова. – Х. : Право, 2011. – 478 с.
14. Лапина М.А. Объединенная концепция административного процесса // Юридический мир. – 2012. – № 4. – С. 216-221.

15. Манова Н.С. Досудебное и судебное производство: сущность и проблемы дифференциации процессуальных форм : монография. – Саратов: Изд-во Сарат. гос. акад. права, 2003. – 158 с
16. Ожегов С.И., Шведова Н.Ю. Толковый словарь русского языка. / Российская академия наук. Институт русского языка им. В.В. Виноградова. – М.: Азбуковник, 1999. – 1040 с.
17. Осипов Ю.К. Элементы и стадии применения норм советского гражданского процессуального права. Проблемы применения норм гражданского процессуального права // Научные труды Свердловского юридического института. – 1978. – Вып. 48. – С. 40-44.
18. Педько Ю.С. Становлення адміністративної юстиції в Україні : монографія. – К. : Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2003. – 217 с.
19. Стефанюк В.С. Судовий адміністративний процес : монографія. – Х : Консум, 2003. – 276 с.
20. Теория юридического процесса / под общ. ред. В.И. Горшенева. – Х. : Вища школа, 1985. – 244 с.
21. Тертишников В.І. Цивільний процес України : наук.-практ. посіб. – Вид. 5-те, допов. і переробл. – Х. : Юрайт, 2013. – 645 с.
22. Философский словарь / под ред. И. Т. Фролова. – (7-е изд., перераб. и доп.). – М. : Республика, 2001. – 982 с.

УДК 342.95

Корнєєв В.В.,

здобувач Харківського національного
університету внутрішніх справ

РОЛЬ КЕРІВНИКА В ДІЯЛЬНОСТІ РАЙОННОГО ВІДДІЛУ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

В статті сформульоване визначення поняття «керівник в системі органів внутрішніх справ»; уточнено значення керівника районного відділу органів внутрішніх справ, яке запропоновано розглядати крізь призму його функцій; підкреслено різносторонність таких функцій; охарактеризована роль керівника районного відділу органів внутрішніх справ в різних площинах.

Ключові слова: керівник, органи внутрішніх справ, районний відділ органів внутрішніх справ України, роль керівника.

В статье сформулировано определение понятия «руководитель в системе органов внутренних дел»; уточнено значения руководителя районного отдела органов внутренних дел, которое предложено рассматривать сквозь призму его функций; подчеркнута разносторонность таких функций; охарактеризована роль руководителя районного отдела органов внутренних дел в разных плоскостях.

Ключевые слова: руководитель, органы внутренних дел, районный отдел органов внутренних дел Украины, роль руководителя.

In the article the definition of "head of a system of internal affairs"; value analysis of the head of the District Department of the Interior, which prompted viewed through the prism of its functions; emphasized the diversity of functions; described the role of the head of the district department of internal affairs in different planes.

Keywords: director, the internal affairs of the District Department of Internal Affairs of Ukraine, the role of leader.

Актуальність дослідження. В сучасних трансформаційних умовах назріває потреба у переосмисленні ролі та значення керівника в системі державного управління. Така необхідність обумовлена, перш за все, подальшим реформуванням органів державного управління, в тому числі правоохоронних органів, пристосуванням їх до вимог стрімких динамічних змін, що відбуваються в суспільній свідомості та у суспільстві в цілому.

В системі правоохоронних органів особливу роль відіграють органи внутрішніх справ України, оскільки саме на ці органи покладається найбільша кількість функцій в сфері охорони громадського порядку та забезпечення безпеки громадян, захисту їх прав та свобод. При цьому, безпосереднє контактування з населенням має місце у діяльності районних відділів органів внутрішніх справ України, що покладає на ці відділи особливу відповідальність за стан законності у відповідному регіоні. У зв'язку з